

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Α! παρ' ὀλίγον νὰ τὸ ξεχάσω! Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, Λιζέττα, τὸ δαχτυλίδι μου...
Ἡ οἰκονόμος ἀνοίξε τὴν κοσμηματοθήκη καί, ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ δαχτυλίδι, τὸ πρόσφερε στὸν κύριό της. Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ σκούπισε καλὰ τὰ δαχτυλά του, πέρασε τὸ ρουμπινένιο δαχτυλίδι του, τὸ στέρωσε καλὰ στὸ μεσαῖο δάχτυλο καί ὕστερα παίρνοντας τὸ καπέλλο του, τὸ ἐβένινο μπαστούνι του καί τὴν ταμπάκέρρα του, κατέβηκε ἀργὰ τὶς σκάλες τοῦ πύργου του καί πῆγε νὰ παίξῃ μὲ τὰ κόκκινα ψαράκια, πού κολυμποῦσαν μέσα στὸ ἤσυχο νερὸ τῆς στέρνας τοῦ κήπου του...

***

Ὁ κύριος Λεγκλὲ ντὲ Ρεμιγκάρ ἦταν μιὰ πολὺ μελαγχολικὴ ὑπαρξίς. Ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ του φαινόταν ἄνθρωπος πού εἶχε ὑποφέρει πολὺ, πού εἶχε περάσει πολλὰ βάσανα. Ὅταν τὸν ἔβλεπες νὰ περνᾷ, διέκρινες στὴν φυσιογνωμία του μιὰ εὐγένεια καί μιὰ λεπτότητα πού σ' ἔκαναν νὰ καταλαβαίνεις ἀμέσως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀπόγονος μιᾶς οἰκογενείας παλαιῶν ἀριστοκρατῶν πού τώρα, μετὰ τὴν πολυετῆ ἐξορία, εἶχε γυρίσει καί πάλι στὸ Παρίσι καί ζοῦσε μὲ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

Ὁ ντὲ Ρεμιγκάρ πρόσχε πολὺ τὸν ἑαυτὸ του καί ἰδίως φρόντιζε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν χειρῶν του...

Τὴν ὥραϊα κι' ἀπαλᾶ, κι' ἄσπρα χέρια πού εἶχε ὁ παλιὸς ἐκεῖνος ἀριστοκράτης! Ἀπὸ τὴν λεπτὴ καί ρόδινη ἐπιδερμίδα τῶν χειρῶν αὐτῶν διέκρινες καθαρά πὼς δὲν εἶχε ποτέ του ἐργασθῆ, πὼς δὲν εἶχε οὔτε μιὰ στιγμή καταπιαστῆ μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς βάνουσες δουλειές τῆς βιοπάλης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ ζοῦσε μὲ ὄνειρα, μέσα σὲ ἀριστοκρατικὲς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς παλιὲς ἀναμνήσεις τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλίας.

Τὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ δὲν εἶχε πειὰ περιουσία. Τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια πού εἶχε περάσει στὴν ἐξορία του, τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ ξοδέψῃ ὅλα τὰ κεφάλαιά του.

Τώρα ζοῦσε πολὺ λιτὰ, πολὺ φτωχικά.

Δυὸ αὐγά, κανένα ἐλαφρὸ φαγητὸ κι' ἓνα ποτηράκι κρασί ἀποτελοῦσαν τὸ πολυτελέστερο γεῦμα του.

Τὸ μόνο πού εἶχε κατορθώσει νὰ διασώσῃ ἀπὸ τὸ παλαιὰ του κοσμηματα ἦταν αὐτὸ τὸ ὥραϊο ρουμπινένιο δαχτυλίδι, αὐτὸ τὸ ἱερὸ κειμήλιο πού συμβόλιζε ὅλη τὴν ἀριστοκρατικὴ παράδοσι τῆς οἰκογενείας του.

— Ὁ καυμένος ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ! ψιθύριζαν οἱ γείτονες, ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸν πύργο του... Εἶνε φτωχὸς πειὰ... πολὺ φτωχὸς... Μὰ εἶδες τί ὥραϊα χέρια πού ἔχει, τί ὥραϊο δαχτυλίδι πού φορεῖ!...

***

Ὁ ἀνοιξιὰτικὸς ἥλιος γελοῦσε μέσ' ἀπ' τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ κήπου καί πύρωνε μὲ τὸ ζεστὸ του φῶς τὶς τριανταφυλλίες κάνοντας τὴν ἀνθισμένη γλῶνη νὰ λάμπῃ ὅλη. Πόσο γλυκὸ, πόσο μαγευτικὸ ἦταν ἐκεῖνο τὸ πρωί! Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ εἶχε πάει κοντὰ στὴν στέρνα τοῦ κήπου του. Τὰ ψαράκια κολυμποῦσαν μέσα στὸ ἤσυχο νερὸ της... Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ στάθηκε ἐκεῖ καί ἰάδωσε στὸ νερὸ τῆς στέρνας ἓνα κομμάτι ψωμί πού τὸ εἶνε πάρει μαζὶ του... Πὼς ἔλαμπε τὸ δαχτυλίδι του σὲ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὴν στιγμή πού ἀπλωνε τὸ χέρι του καί σκορποῦσε τὰ ψίχουλα στὸ νερό!

Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ κτυποῦσε σιωπηλὸς τὰ ψαράκια πού ἔτρεναν νὰ πιᾶσουν τὰ ψινοῦλα τοῦ ψωμοῦ...

Μέσ' ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ παλινοῦ ἀριστοκράτου περνοῦσαν

ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἓνα σωρὸ εἰκόνες τῆς παλιᾶς ζωῆς του... Δὲν εἶχε ξεχάσει τίποτα. Μέσα στὸ ἤσυχο ἐκεῖνο νερὸ ἔβλεπε τώρα νὰ περνοῦν σάν ὄπτασιες ὅλες ἐκεῖνες ἡ γυναῖκες, πού εἶχε ἀγαπήσει στὴν νεότητά του!...

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ἀναστενάζοντας ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπᾶκος... Δὲν θὰ μπορέσω πειὰ νὰ ξαναζήσω αὐτὴ τὴ ζωὴ... Δὲν θὰ ξαναἰδῶ πειὰ ποτὲ τ' ἀγαπημένα ἐκεῖνα πρόσωπα!...

***

Τὸ ἄλλο πρωί ἓνας ὑπρέτης χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ πύργου. Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ πῆγε ν' ἀνοίξῃ μοναχὸς του.

— Ἡ δούκισσα ντὲ Μπερὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα νὰ σὰς φέρω, τοῦ εἶπε ὁ ὑπρέτης.

Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ ἔσκισε τρέμοντας τὸν φάκελλο. Δυὸ λόγια πού ἦταν γραμμένα σ' ἓνα μῶβ χαρτί τὸν ἔκαναν νὰ κιτρινίσῃ:

«Στείλτε μου ὅ,τι μπορεῖτε. Ἦρθα ἀπὸ τὴν ἐξορία στὸ Παρίσι χθὲς καί βρισκομαι σὲ ἀξιοθρήνητη οἰκονομικὴ κατάστασι».

Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ ἔρριξε ἓνα βλέμμα στὸν ὑπρέτη πού τὸν κτυποῦσε ὀρθιος μπροστά του. Κάτι πῆγε νὰ πῆ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Τί νὰ τῆς δώσῃ, πὼς νὰ βοηθήσῃ τὴν καλύτερη φίλη του, τὴν μόνη γυναῖκα πού εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μὲ ἀληθινὴ λατρεία;...

Ἄξαφνα τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ ρουμπίνι πού ἔλαμπε ἐπάνω στὸ χρυσὸ δαχτυλίδι πού φοροῦσε... Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ ἀνατρίχιασε... Σκέφτηκε μιὰ στιγμή καί ὕστερα φάνηκε ὅτι πῆρε μιὰ ἀπόφασιν... Ναι, ἔπρεπε, ἔπρεπε νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα γιὰ τὸ χᾶτηρι της...

— Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, εἶπε δειλὰ στὸν ὑπρέτη. Δόσε το στὴν δούκισσα... Εἶνε τὸ μόνο πού μοῦ μένει ἀπὸ τὴν περιουσία μου!...

***

Πέρασε ἀκόμα ἓνας χρόνος.

Ἡ δούκισσα ντὲ Μπερὺ πέθανε. Τὸ ρουμπινένιο δαχτυλίδι πουλήθηκε σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμὴ...

Θεέ μου! πὼς ξεσκίστηκε ἡ ψυχὴ τοῦ παλινοῦ ἐκεῖνου ἀριστοκράτου ὅταν τὸ ἔμαθε...

Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς δούκισσας, ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ γύριζε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο στὸν πύργο του...

Ὅταν κλείστηκε στὴν κάμαρά του ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ ἔνοιωσε ἓνα θά-

ρος νὰ πιέζῃ τὴν ψυχὴ του...

Ἄθελα πλησίασε ἓνα παλὸ κιτρινωμένο καθρέφτη πού ἦτανε καρφωμένος στὸν τοῖχο... Ἐμεινε ἐκεῖ πολλὴ ὥρα καί κύτταζε τὸν ἑαυτὸ του... Ποτέ του δὲν ἦτανε τόσο χλωμός, τόσο ἀδυνατισμένος... Τὰ μάτια του δὲν ἔλαμπαν πειὰ ὅπως ἄλλοτε... Ἦτανε γέρος, πολὺ γέρος πειὰ...

Ἐξω ὁ ἀγέρας σφύριζε, ὀλοένα καί πιὸ δυνατὰ...

ὦ! χαμένα ὄνειρα τῶν παλιῶν ἐκεῖνων καιρῶν. Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ ἔπεσε ἐξαντλημένος σ' ἓνα παλὸ καναπέ καί ἔκλεισε τὰ μάτια του...

Ἐνα ρίγος πέρασε ἀπὸ ὅλο του τὸ κορμί... Λίγες στιγμὲς ἀκόμα πέρασαν. Ἡ ἀναμνήσεις σιγά-σιγά ἔσβυναν ἀπ' τὸ μυαλὸ του καί μιὰ κούρασι πού αἰσθάνθηκε σ' ὅλο του τὸ σῶμα, τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι του καί νὰ κοιμηθῇ. Μὰ τὸ ἄλλο πρωί ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ δὲν ξύπνησε...

Εἶχε πεθάνει σάν νᾶχε βυθισθῇ σ' ἓνα γλυκὸν ὕπνο. Κανείς δὲν τὸν εἶδε ὅταν πέθαινε, κανείς δὲν εἶχε παρασταθῇ σὲ τὰ τελευταῖα του στιγμὲς.

Ὁ κ. ντὲ Ρεμιγκάρ εἶχε πεθάνει μόνος καί ἔρημος, ἔτσι καθὼς εἶχε ζήσει τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του...

